

20,000 Kr. Det forekommer mig, at det paa hviler i lige høj Grad Højre som Venstre i det andet høje Ting at overholde Overenskomsten. Men den er ikke blevet overholdt. Den er blevet brudt, og det er beklageligt. Jeg vil dog udtale Haabet om, at det ikke dermed skal være endeligt fastslaaet, at Overenskomsten i Fremtiden overhovedet ikke bliver overholdt.

Der er i Landstinget foretaget 3 Ændringer i Folketingets Forslag. De to er af mindre væsentlig Betydning; den ene er foreslaaet af den højtærede Indenrigsminister efter Anmodning af Ledelsen for Arbejdsløshedskasserne, den anden er foreslaaet af Landstinget. Begge tjener de til at tydeliggøre Lovforslaget, men er i og for sig ikke nødvendige. Hovedændringen er Ændringen til § 6, der gaar ud paa at gennemføre denne Paragraf væsentlig i den Skikkelse, Paragraffen havde i det oprindelige Lovforslag. Det kan jeg ikke have noget imod, navnlig ikke efter, at det høje Landsting gennem sin Ordfører har accepteret den Fortolkning, som vi har gjort gældende baade i Udvalget og her i Salen. Det høje Landsting har i denne Sag indtaget et udpræget radikal-demokratisk Standpunkt. Om det skal være Indledningen til en ny Æra, eller om det er noget tilfældigt, eller der mulig er visse bestemte Aarsager, skal jeg ikke udtale mig om. Besynderligt, og samtidig glædeligt, er det, at et Medlem af det konservative Parti, Formanden for Frederiksberg Kommunalbestyrelse, paa en særdeles tydelig Maade gjorde sig til Talsmand for, at der ikke skulde ydes en Trediedel Statstilskud til de Foranstaltninger, der kom alle til gode, men to Trediedele, saaledes at der ikke blev nogen Deling mellem bemidlede og ubemidlede ved Dyrtidsforanstaltningerne. Det ærede Medlem benyttede præcist den samme Begrundelse for sit Standpunkt, som vi fra vor Side Gang paa Gang har fremført, baade i denne Sal og udenfor. Det var en fuldkommen Tilslutning til det Standpunkt, som vi hidtil for-gæves har forfægtet. Det glæder mig i højeste Grad, at det ærede Medlem, der er Formand for Kommunalbestyrelsen i Landets næststørste Kommune, har godkendt vort Standpunkt. Jeg gaar ud fra, at det er hans Erfaring, der har dikteret ham dette, at altsaa vort Standpunkt har været berettiget, medens det, der er blevet forfægtet fra konservativ Side, har været forkert. Jeg glæder mig altsaa i overordentlig høj Grad over den Stilling, som det høje Landsting har indtaget i Realiteten, men jeg kan kun beklage, at man ikke paa et

tidligere Tidspunkt var kommet til den Erkendelse. Saa var man nemlig blevet fri for det ubehagelige i, at vi her i Tinget træffer en Overenskomst, som alle Parter slutter sig til, men som dog ikke bliver gennemført.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget, som det nu foreligger, til Vedtagelse her i Tinget.

Foss: Ved første Behandling af dette Lovforslag her i Folketinget rejste jeg ingen Indvendinger mod Lovforslagets § 2, fordi jeg meget vel saa, at Anvendelsen af § 2 kunde have en ikke ringe Betydning netop for den Klasse, jeg henpegede paa som den, der sikkert for Tiden var vanskeligst stillet under Dyrtiden, nemlig en vis Mellemlasse. Jeg tror ogsaa, at naar man nu i Landstinget har foretrukket denne Løsning, er det netop for at mødes med Socialdemokraterne i deres Bestræbelser for at støtte Mellemlassen. Hvorvidt man vil betragte dette som en særlig radikal eller som en konservativ Foranstaltning, beror jo noget paa et Skøn. For mig staar det saaledes, at naar man vil konservere Mellemlassen, er det et konservativt Standpunkt, men hvis den ærede Folketingsmand fra Rønne (Hauge) anser det for en radikal Foranstaltning, vil jeg kun haabe, at han vil være med til mange radikale Foranstaltninger af den Art. Jeg skal derfor ogsaa paa mine Meningsfællers Vegne støtte Lovforslaget, som det nu foreligger, og anmode Dem om at stemme for det.

Jeg maa maaske have Lov til at tilføje, at een Ting skulde det ikke undre mig, at der fremkom Beklagelse over, nemlig at det var vanskeligt at forstaa, hvad det nu egentlig er, Loven gaar ud paa. Efter den Debat, vi har hørt mellem den nuværende og den forhenværende Indenrigsminister, er det dog ganske klart, at der herom er en Del Tvivl, og der er, synes det mig, noget utilfredsstillende ved at vedtage en Lov, med Hensyn til hvilken man ikke en Gang er klar over, om den udtrykker det, som det er Meningen, den skal udtrykke, saaledes at dette skal finde sin Form senere i et ministerielt Cirkulære. Men det kan maaske hænge sammen med den uhyre Arbejdsevne, som jeg beundrer hos det høje Ting og ikke mindre hos de Udvalg, som beskæftiger sig med disse Sager. Thi hvis man er saa ulykkelig at komme blot et Par Minutter for sent til et Udvalgs møde, saaledes som det hændte mig i Dag, er Udvalget allerede færdigt. Jeg har jo ikke den Øvelse som Politiker som mange andre